

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **J. T.**, proti žalované **Okresní správě sociálního zabezpečení v Semilech, Bořkovská 571**, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2013, čj. 45009/017193/13/220/ZA, o prominutí penále, t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaná Okresní správa sociálního zabezpečení v Semilech rozhodla dne 10. 12. 2013 o žádosti žalobce, který ji podal jako osoba samostatně výdělečně činná, tak, že jeho žádosti o prominutí penále nevyhovuje. Žalovaná tak učinila na základě ust. § 104ch odst. 2 zákona č.582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Ustanovení § 104ch cit. zákona ve svém odst. 1 upravuje možnost citovaných ministerstev prominout v oboru své působnosti z důvodu odstranění tvrdosti penále buď zcela, nebo částečně, v odst. 2 dává možnost zmocnit vyhláškou k provádění tohoto oprávnění Českou správu sociálního zabezpečení nebo okresní správu sociálního zabezpečení s tím, že vyhláškou vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši penále, která z těchto důvodů může být prominuta. Ve svém rozhodnutí žalovaná uvedla, že penále bylo v případě žalobce vyčísleno platebním výměrem č. 828/2013 ze dne 30. 9. 2013, vzniklo za období od 21. 2. 2012 do 10. 4. 2013 v celkové výši 615,- Kč, v žádosti žalobce uvedl, že k jeho vyčíslení došlo při výkonu vedlejší samostatně výdělečné činnosti z důvodu výkonu zaměstnání. Žalovaná důvody žalobce důkladně posoudila, zvažila veškeré okolnosti konkrétní věci, i skutečnosti, že žalobce byl na nutnost platit zálohy na pojistné při výkonu vedlejší samostatné výdělečné činnosti a na postih v případě jejich neplacení

opětovně vyrozuměn, tvrdost zákona v uvedených skutečnostech nespatriila a žádosti proto nevyhověla. Učinila tak i na základě vyhlášky MPSV č. 161/1998 Sb.

V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí žalované nepovažuje za správné, neboť platba záloh na sociální zabezpečení mu byla vyměřena neoprávněně, když povinnost platit zálohy mu byla vypočtena z OSVČ hlavní, a přestože OSVČ hlavní v inkriminovaném roce nevykonával, byla platba záloh vypočtená z OSVČ hlavní uplatňována na OSVČ vedlejší. Na placení záloh, z nichž mu bylo vyměřeno penále, nevznikl právní nárok z důvodu nedosažení požadovaného minimálního zisku. Rozhodnutí žalované tak bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a bez přihlédnutí k ust. § 104ch odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí žalované a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaná se k věci písemně vyjádřila dne 18. 6. 2014, uvedla, že k námitce o neoprávněném vyměření platby záloh na sociální zabezpečení a námitce, že na vyměřené penále nevznikl právní nárok z důvodu nedosažení požadovaného minimálního zisku konstatuje, že žalobce vykonával samostatnou výdělečnou činnost (dále jen SVČ) od 16. 1. 1996 do 31. 12. 2002 a opětovně ji zahájil dne 1. 5. 2003 a tato činnost trvá dosud. Přehled o příjmech a výdajích za r. 2010, v němž žalobce vykonával SVČ, považovanou dle ust. § 9 odst. 9 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále je ZDP), za činnost hlavní, podal žalobce 18. 3. 2011, v něm uvedl daňový základ ve výši 68.146,- Kč. Z důvodu dosažení zákonem stanoveného příjmu, který činil pro rok 2010 56.901,- Kč, vznikla žalobci povinnost platit zálohy na pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen zálohy na pojistné), a to i při výkonu vedlejší SVČ, která je vykonávána od 10. 1. 2011 až dosud z důvodu výkonu zaměstnání. **Dále žalovaná odkazuje na ust. § 13a odst. 1 písm. b) zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen zákon o pojistném), dle kterého je osoba samostatně výdělečně činná (dále jen OSVČ) povinna platit zálohy na pojistné za kalendářní měsíc, ve kterém byl nebo měl být podán přehled podle § 15 odst. 1 za kalendářní rok, ve kterém dosáhla daňového základu (§ 5b odst. 1) ve výši zakládající účast na důchodovém pojištění podle § 10 odst. 2 a 3 ZDP, a za kalendářní měsíce následující po tomto měsíci, pokud vykonává vedlejší SVČ; povinnost platit zálohy na pojistné na základě dosažení příjmu po odpočtu výdajů v uvedené výši trvá naposledy za kalendářní měsíc, který předchází kalendářnímu měsíci, ve kterém byl nebo měl být podán přehled podle § 15 odst. 1) za kalendářní rok následující po kalendářním roce, ve kterém OSVČ dosáhla příjmu po odpočtu výdajů ve výši zakládající účast na důchodovém pojištění podle § 10 odst. 2 a 3 ZDP.** V dalším pak žalovaná uvádí, že žalobci byl v souladu s ust. § 13a odst. 1 písm. b) a s § 14 zákona o pojistném stanoven měsíční vyměřovací základ ve výši 2.840,- Kč a předpis měsíční zálohy na pojistné 830,- Kč, a to od měsíce 3/2011 do měsíce 4/2012 při výkonu vedlejší SVČ, **neboť daňový základ za rok 2010 dosáhl rozhodné částky 68.146,- Kč (zákonem stanovený příjem pro r. 2010 činil 56.901,- Kč), která založila povinnou účast na pojištění v tomto roce i při výkonu vedlejší SVČ,** a to v souladu s ust. § 10 odst. 2 a 3 ZDP. Zálohy na pojistné byly stanoveny pro období od kalendářního měsíce, ve kterém byl nebo měl být podán přehled za rok 2010 (tento podán 18. 3. 2011) do kalendářního měsíce předcházejícího měsíci, ve kterém byl nebo měl být podán přehled za rok 2011 (tento

podán 3. 5. 2012, ačkoliv měl být předložen nejpozději do 2. 5. 2012). Žalovaná dále připomíná, že zálohy na pojistné od měsíce 1/2012 do měsíce 4/2012 (do měsíce předcházejícího měsíci podání přehledu za rok 2011) nebyly uhrazeny, proto bylo vyčísleno penále ve výši 615,- Kč, a to za období od 21. 2. 2012 do 10. 4. 2013, tj. ode dne následujícího po dni splatnosti zálohy na pojistné za měsíc leden 2012 do dne podání přehledu za rok 2012. Toto penále bylo vyčísleno v souladu s ust. § 20 odst. 1 zákona o pojistném, o jeho výši byl žalobce informován na základě zaslaného vyúčtování záloh na pojistné za rok 2012 dne 11. 4. 2013, po zpracování podaného přehledu za rok 2012. Žalobce neuhradil dlužné penále v částce 615,- Kč, proto byl vystaven dne 30. 9. 2013 platební výměr č. 828/2013, kterým bylo předepsáno dlužné penále. Žalobce si podal odvolání ku ČSSZ, pracoviště Ústí nad Labem, které rozhodnutím ze dne 14. 11. 2013 odvolání zamítlo a platební výměr byl potvrzen. Předmětný platební výměr nabyl právní moci dnem 25. 11. 2013 a byl vykonatelný dne 22. 10. 2013, k jeho uhrazení došlo platbou, připsanou na účet žalované dne 27. 1. 2014. Žalovaná dodává, že nelze v daném případě slučovat ust. § 3 zákona o pojistném v jeho odst. 3 s odst. 4, když v souvislosti s žádostí o prominutí penále je potřebné vidět, že první ustanovení pojednává o poplatníkovi (zaměstnanci) a druhé o OSVČ. Žalovaná se dále vyjádřila i k druhé námitce žalobce, a to k údajně nedostatečně zjištěnému stavu věci a nepřihlídnutí k ust. § 104ch odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. K tomuto ustanovení připomíná, že při promíjení penále postupuje správní orgán podle § 1 vyhlášky MPSV č. 161/1998 Sb., o promíjení penále správami sociálního zabezpečení, kde je uvedeno, že OSSZ může z důvodu odstranění tvrdosti zcela nebo částečně prominout penále podle zákona o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, jestliže jeho výše nepřesahuje 200.000,- Kč a jsou-li splněny podmínky stanovení přímo použitelnými předpisy Evropských společenství pro poskytnutí veřejné podpory de minimis. V tomto směru žalovaná obdržela dne 16. 10. 2013 odvolání do platebního výměru č. 828/2013, jak uvedeno výše, v němž žalobce žádal i prominutí penále, žalovaná žádost zhodnotila, vyčkala i rozhodnutí ČSSZ o odvolání do výše platebního výměru a dne 10. 12. 2013 projednala v komisi žádost o odstranění tvrdosti zákona. Komise pro promíjení penále OSSZ Semily vzala v potaz skutečnosti, že žadatel byl ze strany žalované na povinnost platit zálohy na pojistné a na případný postih opakovaně upozorněn, konkrétně dne 1. 4. 2011 a 8. 3. 2012 (tyto písemnosti jsou přiloženy k vyjádření žalované), ale i v rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 30. 11. 2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce do platebního výměru č. 791/2012 z 16. 10. 2012 na částku 999,- Kč. Přes tyto skutečnosti žalobce zálohy na pojistné dále vědomě neplatil, což mělo za následek vyměření cit. penále za období od 21. 2. 2012 do 10. 4. 2013 ve výši 615,- Kč. Komise neshledala žádné jiné důvody, ať již ekonomického, sociálního či zdravotního charakteru, které mohly mít a měly přímý vliv na vznik dluhu, a tím i penále, v nichž by bylo možné spatřit tvrdost zákona, proto bylo následně vydáno rozhodnutí o nepromínutí penále. Žalovaná je přesvědčena, že postupovala a rozhodovala na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a že žádost o prominutí penále byla důkladně posouzena, v souladu s platnými právními normami. Navrhuje proto žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Soud konstatuje, že předmětem přezkoumání správnosti soudem bylo, v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s., ve spojení s ust. § 104e zákona č. 582/1991 Sb., rozhodnutí žalované o nevyhovění žádosti o prominutí penále, které bylo žalovanou vydáno dne 10. 12. 2013, nikoliv rozhodnutí správních orgánů, která tomuto rozhodnutí předcházela ve věcech platebního výměru a pojistného. Žalobce uváděl, že platba záloh na sociální zabezpečení mu byla vyměřena neoprávněně a že na placení záloh, z nichž bylo vyměřeno penále, nevznikl právní nárok. Své tvrzení ovšem nepodepřel žádnou právní argumentací, soud pouze po přezkoumání věci (nad rámec své povinnosti) konstatuje, že na základě vydaných rozhodnutí v této věci, jakož i argumentace žalované, byla povinnost placení záloh žalobce pro r. 2011 správná, na výše popsanych skutečnostech, které vedly žalovanou k uvedeným závěrům shora, neshledal soud žádného pochybení. Právní argumentace žalované je bez pochybení. Žalovaná pak citovaná rozhodnutí, která předcházela jejímu rozhodnutí o uložení penále a jeho neprominutí přiložila ku svému vyjádření a soud konstatuje, že z nich vyplývají skutečnosti výše popsané. Soud poté přezkoumával, zda žalovaná naplnila příslušná ustanovení, která ji v určitých mezích, jak popsáno výše, opravňují k rozhodnutí o případném odstranění tvrdosti zákona a prominutí penále. Žalovaná zde argumentovala tím, že na povinnost platit zálohy na pojistné na sociální zabezpečení OSVČ za předmětné období byl žalobce opakovaně upozorňován, včetně poukazu na příslušnou právní úpravu. V jeho případě pak není žádný důvod pro vyvinění, a to ani zdravotní, sociální či ekonomický, částka činí 615,- Kč. Žalovaná proto dospěla k závěru, že nespátřuje žádný reálný důvod, pro který by přistoupila k prominutí penále. Soud upozorňuje, že OSSZ rozhodovala prostřednictvím své komise pro promíjení penále, která má takovou úvahu plně v kompetenci a soud by mohl takové rozhodnutí zrušit pouze v případě vady řízení, případně nezákonnosti, znamenající překročení rámce pro takovou úvahu vymezených, tyto však nenastaly. Je tak zcela nasnadě, že soud neměl po přezkoumání věci žádný důvod, a již vůbec ne žalobcem uváděný, ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobu proto shledal nedůvodnou a jako takovou ji, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s., zamítl. Učinil tak bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., když účastníci s tímto postupem vyjádřili svůj souhlas.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaná náhradu nákladů řízení neúčtovala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 3. prosince 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně